

Troyat: CUKROVÁ HORA – 10. kapitola:

Náš súboj s Kamilom sa blížil. Pár dní už nikto o ničom inom ani nehovoril. Kamila stiahli hneď po raňajkách k veliteľovi roty, preto som sa s ním nemal čas ani kedy porozprávať, a v podstate som bol aj rád, pretože som si sám musel utriediť myšlienky. Filip mal jasný cieľ, nezaháľal a jasne nás všetkých zaúkoloval. Včerajší scenár sa zopakoval. Trocha bol problém v kuchyni. Karol robil problémy, hral sa na urazeného, nechcel spolupracovať. Nakoniec súhlasil, no zadarmo to nebolo. Vymyslel si pre nás špeciálnu prácičku. Adam sa to aj bál povedať. Piče a kokoty po fajčiarke lietali z úst každého z nás, ale čo sme mali robiť. Chcel, aby sme vyšúrovali odpadkáreň, a to nielen tú smradľavú miestnosť, no aj každý kontajner na odpad, ktorý v nej bol.

„Aby sa tam dalo jesť zo zeme!“ prízvukoval, a smial sa ako debil, keď nám rozdával šurováky. Samozrejme to nebolo všetko. Hneď ako skončíme, jedného z nás si vyberie a „trošku si pošpásujeme“ úlisne zahlásil. Po dvadsiatich minútach drhnutia sme zistili, že tá miestnosť má na podlahe kachličky. Jeden z nás stále striekal vodu z hadice a ostatní drhli ako o život. Voda s tým sajrajtom všade striekala, čo znamenalo, že sme o chvíľu boli od toho všetci. Vyzliekol som sa do treniek, aspoň sa na mňa nelepiť tie zagebrené veci. Chalani to vzdali a chvíľku po mne sa vyzliekli tiež. Makali sme len v trenkách a gumákoch, ktoré nám Karol rozdal. Netrvalo dlho a dali sme si dolu aj tie trenky, pretože nám tam naozaj boli na dve veci. Na hovno a na nič. Nahí sme sa už videli veľakrát a bolo to lepšie na tie naše boľavé zadky, aspoň sa o ne netrela tá drsná mokrá látka.

Najhoršie to bolo s tými nádobami. Nečistil ich asi ešte nikdy nikto. Zbytky niekdajšieho skysnutého a plesnivého jedla boli na nich nalepené v hrubých vrstvách a už dávno ani z diaľky nepripomínali nič z toho, čo sa kedysi dalo jesť. Šurováky tu nepomohli, tie boli dobré akurát tak na dná tých nádob. Boky bolo treba zoškrabať inak. Zobrali sme si z kuchyne špachtle, kefy do ruky, zhlboka sa nadýchli, prehli sa cez okraj konvy tak, že nám z nej trčala len ríť a nohy. Pritom sme škrabali tú špinu ručne, ako sa len dalo, snažiac sa tam vôbec nedýchať, aby sme tam nehodili tyčku. Vriacou vodou to išlo samozrejme oveľa lepšie, ale ten smrad bol potom ešte o to horší. Nepomáhali ani litre saponátu, ktoré nám Karol dal vo veľkých plastových bandaskách. Ten smrad sa skrátka prebiť nedal. Studenou vodou to až tak nesmrdelo, no išlo to o dosť pomalšie, a zo studenej vody nám bola zima, až sa nám pindíky vcucávali do tela, preto sme museli urobiť kompromis – chvíľu teplá, chvíľu studená. Samozrejme, až na toho môjho zamknutého úbožiaka, ten bol za tú studenú vodu aj vďačný. Tak ako nás poznáš, nebrali sme to nijako tragicky. Mali sme z toho dobrú zábavu, ako vlastne pri všetkom, čo sme robili spolu, aj keď sme celý čas nadávali, a hlavne chudákovi Adamovi, že nás na takúto kokotinu naverboval. Sranda skončila, keď prišiel Karol.

„Tak čo, už to máte?“ posmešne vyzvedal, keď nás prišiel skontrolovať asi po troch hodinách, čo sme sa už spokojne zašivali vonku vedľa odpadkárne za veľkoobjemovým kontajnerom a sušili sa na slnku.

„Jasne šéfe, už je to ako očko – pičko!“ odpovedal mu Filip, na čo sme sa zasmiali, pretože to boli Samove obľúbené slová a používal to na všetko.

„No hovoríte, že sa tam už dá jesť z podlahy? No, uvidíme.“ Nečakal na odpoveď a zmizol v budove. O chvíľu na nás zavolať z otvorených dverí.

„No podťte, pozrieme sa na to.“ Pobrali sme sa rýchlo za ním, tak ako sme boli. Trochu sme ho tou nahotou chceli provokovať a navnadiť, ale hlavne nikomu z nás sa nechcelo obliekať tie špinavé, mokré handry znova na seba, keď sme sa na konci poriadne vystriekali teplou vodou a vymydľili saponátom. Bolo vidieť, že je spokojný, očami prechádzal vydrhnuté nádoby a pokyvoval hlavou. Usmievali sme sa jeden na druhého.

„No neviem, neviem...“ Adam ho ale nenechal dohovoriť, keď začal:

„Šéfe, čo sa vám nepáči, tak čisto tu ešte nikdy nebolo, tu sa dá naozaj z podlahy jesť. Viete, ako sme sa s tým nadreli?“ Adamovi tiež niekedy išla rýchlejšie huba ako ten dzindzik, čo mu poskakoval v hlave sem a tam miesto mozgu, a Karol sa práve na to chytil.

„No dobre, počkaj!“ usmial sa a zmizol v schodisku do kuchyne. Napäto sme ticho čakali, čo teraz bude, akurát Tomáš precedil cez zuby.

„Ty si kokot.“ O chvíľu sme zistili prečo. Karol dobehol s plastovým vedierkom, v ktorom asi do polovice niečo mal. Usmieval sa okolo celej hlavy tak víťazoslávne, akoby odpovedal správne na všetky otázky v súťaži Chcete byť milionár. Prišiel k nám a vykydol nám obsah vedra na podlahu pred nohy. To už nám do smiechu nebolo ani trocha. Nebolo to len tým, že sme sa dozvedeli, že na obed bude hrachová kaša. Atombordel, ako sme to všetci volali, ale hlavne tým, že sme sa práve dozvedeli, že budeme obedovať to najhnusnejšie jedlo, v tej najhnusnejšej miestnosti, z tej najhumusnejšej podlahy. To, že sme to pred chvíľou tri hodiny drhli vriacou vodou, saponátom a nakoniec sme na ňu vyliali tri dvadsať litrové bandasky so savom, nám nedávalo vôbec žiadnu odvahu z tej podlahy jesť. Nič iné ma nenapadá ako ten vtip, čo sa chlapík niekde vysral a chcel to zakryť sprejom s vôňou lesa, tak keď ten sprej vystriekal aj celý, tak na jeho otázku, že čo ten kamarát, či frajerka, či ako to v tom vtipe bolo, pretože ja si vtipy nikdy neviem zapamätať, cítia, odpovedali že cítia hovno v lese. Takto to bolo aj v tejto miestnosti, aj keby tu vytrhali kachličky a obili omietky a natiahli všetko nové, stále tu bude cítiť to, že tu je

odpadkáreň, aj napriek litrom saponátu a sava. Tomáš na Adama vražedne zazeral. Tomu, keď videl, čo spôsobil, nebolo všetko jedno. Ja keby som mohol, tak ako som nemohol, by som radšej Karola nakopal do tej jeho kokotskej kockatej hlavy, jedným slovom kokockatej, no namiesto toho som už kľáčal s ostatnými a jedol zo zeme ten sajrajt. Karol sa rehotal, až kvičal, chrčal a krochkal ako prasa, až sa mi miestami zdalo, že sa udusí. No neudusil, sviňa jedna, akurát na nás pokrykoval:

„Nie rukami! Nie rukami!“ a smial sa ešte viac. Snažil som sa nemyslieť na to, čo som, kde som, čo robím, ale že sa mi nemôže nič stať. Jeden vnútorný hlas sa mi vlúdne prihovára:

„Neboj sa, nemôže sa ti nič stať, podlahu ste poriadne vydrhli, vymydľili saponátom, vyumývali vriacou vodou, vydezinfikovali savom.“ Bohužiaľ ten druhý hlas bol prenikavejší a ten stále posmešne opakoval: „Hovno v lese, hovno v lese, hovno v lese.“ Ako taký malý protivný škriatok, ktorý vystrkuje hlavu z diery a pokrikuje, a keď po ňom tresnete kladivom, nikdy ho netrafíte, pretože sa objaví z ďalšej diery, ktorá je tesne vedľa. Snažil som sa nedívať na chalanov, ktorí okolo mňa trpeli rovnako, no nedalo sa. Zapozeral som sa na Tomáša, ktorý to robil s takým odporom, že som v tú ranu precitol. Filip bol zelený ako sedma a Adamovi sa za ušami tiež robili poriadne hrče. Bleskovo sa mi to v hlave pospájalo, kde som, čo robím a čo jem, a obranný mechanizmus môjho tela reagoval v tom strese veľmi jednoducho, žiadne zložité filozofické rozpravy, žiadne chodenie okolo horúcej kaše, priamo, bez okolkov som tú horúcu kašu vyvrátil pred seba, čo spôsobilo reťazovú reakciu aj u ostatných chalanov, aby som v tom nebol sám. Musím povedať, že pri takom množstve, by som sa z nej asi pozvracal kdekoľvek. Karol sa tak smial, až si musel čupnúť a držal si oboma rukami rozkrok, inak by sa určite pošťal. No ha-ha-ha. Vôbec mi to smiešne nepripadalo vtedy a nepripadalo mi to smiešne ani nikdy, keď sme v budúcnosti hrachovú kašu mali na obed. V podstate si nepamätám, že by som ju niekedy od vtedy jedol.

Karol sa konečne dosmial, už viac nevládal. Postavil sa a dychčiac povedal.

„No dobre, verím vám.“ Stále ním ešte cukalo. „Vystriekajte to hadicou a prídte za mnou do kuchyne.“ Vzdychal a s plandajúcim vedierkom v ruke zmizol v tme chodby.

V kuchyni sme vzbudili patričnú pozornosť chalanov, čo tam mali službu a pomáhali, a samozrejme aj kuchárov, ktorí tam pracovali. Karol nás zobral do príručného skladu, kde nám vymenil veci za čisté, a nechal nás osprchovať sa v sprche pre kuchárov. Prišiel tam za nami, zamkol dvere a úlisne nás pozoroval. Namydlil som sa asi päť krát, no stále som cítil ten skysnutý pach a pachuť hrachovej kaše. Sprchy boli dve, tak sme sa sprchovali po dvaja, ja s Adamom a Filip s Tomášom. Vzjomne sme si vydrhli aj chrbty, bolo to veľmi príjemné, až na toho čumila. Karol nám oznámil, že si nevie vybrať, tak mu poslužíme všetci štyria. Prvého si zavolať Adama. Prikázal mu, aby si kľakol a rozopol mu nohavice. Adam tak urobil a vypustil mu vtáka von. Bol to poriadny macko. Adam mu stiahol predkožku. Vyhupol mu pred tvár riadne navretý červený žalud'. Adam mu ho začal olizovať, pričom mu hladil veľké vajcia, ktoré

mu viseli vo voľnom miešku. Karol schytil Adama oboma rukami za uši a narazil si jeho hlavu na vtáka tak prudko, že som myslel, že mu vyjde von opačnou stranou. Adam sa dusil, no Karolovi sa to zjavne páčilo až tak, že to rytmicky opakoval. Adamovi kútikmi úst stekali sliny, ako ich nestačil prehŕtať, pretože bol rád, že sa stíha aspoň občas nadýchnuť počas toho, ako mu Karol hlavu vždy na chvíľu odstrčil, no vzápätí si ju znova narazil, snáď ešte hlbšie. Na sucho som preglgol pri predstave, čo ma bude čakať, až začne takto obšívvať moju hlavu.

Podľa pravidiel, čo si vieš predstaviť, to vieš aj zrealizovať, som bol vyzvaný ako druhý. Adama poslal kľaknúť si na drevenú lavicu, ktorá bola oproti pri stene. Adam tam poslušne kľakol na štyri, s vystrčeným zadkom na nás. Ja som prevzal Karolove žezlo, ako inak, hubou. Vždy keď prirážal, som sa snažil nadychovať, aby som sa nepozvracal, čo sa Karolovi veľmi páčilo, lebo to komentoval slovami: „Poriadne fajči, ty malá kurva, ja ti tú hubu rozjebem" a podobne. Jeho slová nemali nijakú významnú výpovednú hodnotu, slúžili akurát k tomu, aby sám seba lepšie vyhecovoal. Vystriedal ma Tomáš a ja som zaujal miesto vedľa Adama v rovnakej polohe. Mal som pocit, že mi vyvalil sánku z pántov. Dlhú netrvalo a nasledoval nás aj Tomáš a Filip. Bolo už na čase, pretože ma už z tej lavičky riadne boleli kolená a pripadal som si tam ako papagáj na bieldku. Nebolo to príjemné ani trocha. Karol nám zadky poriadne poobzeral, potľapkal nás ako kravy a každého naslineným prstom opáčil aj zvnútra. Nešetril nás. Myslím, že to robil náročky, pretože keď niekto z nás zaskučal, alebo zasyčal, tak len spokojne skonštatoval, že je rád, že sa nám to páči, a že nech sa nebojíme, o chvíľu sa dočkáme, my, kurvy nenásytné.

Áno, dočkali sme sa. Nevie, z čoho mal Karol ten kokot, asi z krokodílej kože, pretože ho do nás rval úplne bez prípravy a celkom na sucho a ešte si to aj užíval, čo sme my povedať naozaj nemohli. V prvom momente som myslel, že ma roztrhol, ale zjavne mu to vôbec nevadilo, že sa mi to nepáči, len odtláčal moje polky od seba a prirážal ako buchar o to viac. Mal som pocit, že ma mrdá hajzlovým zvonom. Musel som sa rukami držať steny, lebo by mi o ňu určite roztrepal hlavu. Aj keď som sa snažil ju držať čo najnižšie a opierať sa lopatkami, no aj tak mnou hegal, že som mal problém sa na tej lavičke udržať. Nechýbalo veľa a povedal by som „džub, džub, mozgodžub, ku mozgu sa aj tak nedodžubeš", pretože presne tak mi to jeho trtkanie pripadalo. To isté si určite povedal aj Tomáš a Filip, keď s nimi skončil. U Filipa to bolo samozrejme sprevádzané Karolovým mohutným ručaním pri výstreku do jeho úbohého čreva. Muselo toho byť veľa, pretože Filip mal ešte po týždni pocit, že mu to steká po stehnách. Karol bol jednoznačne spokojný, pretože nám oznámil, že si to veľmi rád kedykoľvek zopakuje. Nekomentovali sme to, akurát som si pomyslel: „Nikdy, alebo naposledy!"

Z kuchyne sme sa vytratilí zadným vchodom, tak ako sme tam vošli. Kráčali sme dosť naširoko. Začínal som mať pocit, že Filip asi nemal až taký dobrý nápad, aj napriek tomu, že sme sa mali večer za Karolom zastaviť a zobrať si, čo budeme chcieť.

„Chalani, prepáčte," začal Adam neohrabane, „mama hovorila, že keď som bol malý, zgrclo sa jej mlieko, preto som do štyroch rokov nerozprával, no potom akoby som sa to snažil dobehnúť a niekedy poviem

niečo, o čom si ani neuvedomujem, aké to bude mať následky.“ Tomáš len na neho zazrel a pridol do kroku, aby s ním nebol v jednej lajne a nemusel mu povedať niečo sprosté. Filip mu položil ruku na rameno a vzdychol:

„Vieš čo Adam, tým to asi bude.“ Ja som držal hubu a krok, lebo nebyť mňa, celé by sa to určite nebolo stalo. Nikto z nich mi to nevyčítal, za čo som im bol veľmi vďačný, ako som im bol veľmi vďačný za to, že sa nikto nevypytoval na včerašiu noc a nikto z nich to ani nespomenul. Pred ubytovňou na fajčiarky sme sa rozišli. Dohodli sme sa, že sa stretneme po večeri, aby sme dokončili dnešnú potravinovú transakciu, ako to honosne Filip nazval. Filip mal už dohodnuté ďalšie kšefty s Rumančekom, Tomáš išiel na ošetrovňu za Davidom, Adam, no neviem už, čo išiel robiť Adam, ale presne viem, čo som išiel robiť ja. Igor mi ráno prikázal ožehliť mu všetky vyprané veci a spraviť v skrini gardový poriadok. Igor v izbe nebol. Vošiel som teda dnu, vyzliekol sa, vzorne si uložil oblečenie pred seba na topánky. Na posteľ som preložil deku, z okna zobral žehličku, vytiahol kopolu, ktorá bola v skrini, položil ju na posteľ, kľakol si k nej a začal žehliť a úhľadne skladať Igorove oblečenie do komínkov. Musel som žehliť všetko, ešte aj ponožky. Na trenírkach chcel mať tiež ostré puky, tak mi to trvalo dlho, ale nepozeral som na čas.

Bol som skoro hotový, keď Igor došiel. Nevravel nič. Prešiel izbou a sadol si k stolu. Položil som žehličku na posteľ, spustil ruky vedľa tela, otočil sa k nemu, sklopil hlavu a čakal, čo bude. Zapálil si cigaretu, otvoril nejaký zošit, chvíľu sa tváril, že tam nie som, no po chvíli len ticho, no tvrdo povedal: „Pokračuj!“ bez toho, že by na mňa len pozrel a niečo si zapisoval. Snažil som sa žehliť čo najrýchlejšie, aby sa mu nezazdalo, že som pomalý. Bol som z neho nervózny. Žehličku som odložil späť na okno. Zobral som z postele uložené tričká, chcel som si pýtať dovolenie ich dať do skrine, no ani som nezačal, posunkom ruky mi dal znamenie, že nemám otravovať, tak som len ticho prešiel k skrini, otvoril ju a vyžehlené veci do nej poukladal, ako som len najlepšie vedel, aby všetko bolo rovné a malo pravé uhly. Zavrel som skriňu a prešiel ku kôpke môjho oblečenia na zemi. Kľakol si k nej, dal ruky za chrbát, sklopil hlavu a čakal. Je zvláštne, čo všetko je počuť, keď je úplné ticho v miestnosti. Počul som, ako Igor dýcha, ako energicky šušťí perom po papieri, ako si odklepáva. Prišlo mi to sexi. Nikdy predtým som si nepomyslel, že zvuk odklepávania cigarety do popolníka mi môže prísť sexi. Po chodbe vždy niekto chodil, bolo počuť, ako sa tam chalani rozprávajú. Zvonku bolo počuť, ako na ihrisku hrajú hádzanú.

Aj ja som kedysi hrával hádzanú. Na škole. Vyhrali sme aj okresnú súťaž. Prvýkrát sme hrali na ihrisku vonku. Ktos vymyslel, že profíci používajú štepársky vosk na ruky, aby sa im lopta nešmýkala. Vonku na antuke sme vtedy hrali prvýkrát. Na ruky sa nám pozbierala všetka špina z lopty, vosk schol a nedal sa dať dole, lopta nelepila akurát, nám to len zavádzalo a dlane sme mali lepkavé a čierne. Mal som takú zlosť, že som brankára asi tridsaťkrát trafil do hlavy, aj keď som to neplánoval, nejako tak to vychádzalo. On už potom ani nechytal, akurát si chránil tvár, ale aj tak to cez dlane muselo riadne bolieť, pretože lopta bola polepená štepárskym voskom z našich rúk a na tom bola špina z ihriska, tak bola aj o dosť ťažšia ako zvyčajne. Vyhrali sme.

„Vyfajči ma," prerušilo zrazu moje športové rozjímanie. Vstal som, pristúpil som pred Igora v rozpakoch, ako mám ďalej postupovať. Vôbec sa na mňa ani nepozrel, preto som tam len tak bezradne stál. Po chvíli mi došlo, že on sa kvôli tomu ani nepohne a že ja som ten, čo sa musí prispôbiť. Kľakol som teda na štyri a opatrne vliezol pod písací stôl medzi jeho nohy. Veľa miesta tam teda nebolo. Nešikovne som sa nemeselo pokúšal rozopnúť mu gombičku na nohaviciach. Nič som tam nevidel, tak som šmátral len podľa hmatu. Vzdychol a veľkodušne pohol kolená od seba asi o centimeter. No to mi pomohlo, pomyslel som si, ale nič som nepovedal, aby som náhodou neschytil. Konečne sa mi to nejako podarilo, poslepiačky mu rozopnúť rázporok. Chvíľu som si trel dlane o seba, aby som ho náhodou nechtyl studenými rukami, čo by mu bolo veľmi nepríjemné a z toho by bolo nepríjemne aj mne, pretože by to určite nenechal bez odozvy a potrestal by ma minimálne trojnásobným trestom smrti. Ako často hovoril, že ma treba mlátiť, utopiť, rozštvrtiť, dať zožrať psovi, psa zabiť, rozštvrtiť, zavrieť do Faradayovej kliečky, spustiť do uránových baní a zasypať nehaseným vápnom. Nechcel som absolvovať ani začiatok z toho, tak som veľmi opatrne vložil jednu ruku do treniek, prekryl ňou vtáka a vajcia, trochu ich nadvihol a druhou rukou opatrne, cez ruku stiahol gumu z trenírok, až pod vajcia, aby sa ho náhodou nedotkla. Pripadal som si tam ako pyrotechnik. Spotený som bol až na zadku pri predstave, že by sa to Igorovi nepáčilo.

Tak prvý krok som mal úspešne za sebou. Vydýchol som si. Teraz tam ešte nejak dostať hlavu. Tak ako ma Igor učil, ruky k tomu nepotrebujem. Ak by chcel, aby som ho urobil rukami, tak sa určite lepšie vyhoní sám. Dal som si ich teda za chrbát tak, aby čo najmenej zavadzali, pretože o Igora som sa nimi nijako nemesel opierať, to by som si dovolil veľa. Naklonil som teda hlavu, otvoril ústa a snažil sa nejak napasovať do tej medzery medzi vajcami a stolom, bez toho aby Igor musel nejak reagovať. Podarilo sa mi dostať to jeho čudo do úst celé, no veľa priestoru na nejaký pohyb tam nebolo, no nemohol som si dovoliť, aby si myslel, že som tam zaspal. Začal som mu ho aspoň jemne hladiť jazykom, kým nevymyslím nejakú inú stratégiu. Nemysli si, nemal som nacvičenú nejakú choreografiu, ako to vídavať v pornofilmoch, kde rovnaký pohyb nerobia viac ako päťkrát. Robil som, čo som mohol, len aby bol spokojný a mohol som odtiaľ čo najskôr bezpečne odísť, bez straty desiatky.

Moje hladenie našťastie zaberalo, začal mu rásť. Pridal som teda ešte to, že som sa snažil dostať špičkou jazyka pod predkožku a krúžil som mu ňou po žaludi, čo sa mu tiež veľmi páčilo. Tu som svoju cvičebnú zostavu jazykom skončil, lebo už tak narástol, že mi v ústach vlastný jazyk zavadzal. Nenapadlo ma nič iné, tak som začal vtáka nasávať do seba bez toho, aby som nasával vzduch, čo zapríčinilo, že som ho mal, jeho žalud', až za mandľami. Vyplazil som teda jazyk von najviac, ako sa mi dalo, ešte viac otvoril ústa a dráždil mu žalud' krátkymi rýchlymi pohybmi krku a pritláčaním o dno hrdla, a keď som povolil, snažil som sa nadychovať, no nie rýchlo, aby ho to nechladilo, čo by mohol pokladať za nepríjemné, ako sa to už skôr párkrát stalo, za čo ma vždy poriadne kopol do vajec, až som zaskučal. Niekoľkokrát sa mi podarilo pretlačiť bariéru a dostať jeho žalud' až do krku, na čo slastne a spokojne mrnčal, pričom som mu vyplazeným jazykom olizoval vajcia, ktoré už mal pritiažené až pri penise, a len som čakal, kedy mu jedno zmizne v podbrušku, čo by bolo dobré znamenie toho, že moje zápasenie o chvíľu končí, no kvôli tej gume z trenírok to asi tak skoro nebude, preto som sa snažil o to viac.

Rytmicky som prirážal, snažiac sa srkať a prehĺtať do seba sliny, ktoré mi už išli aj nosom a robili bubliny. Konečne som pocítil, ako pulzuje, a chvíľočku na to mi spravil obstrukciu mandlí riadnou dávkou horúceho semena, ktoré som hneď prehĺtal, aby nevzišlo ani zrnko na zmar, ako zvykol hovoriť. Igor odtlačil stôl rukami a pozrel sa na mňa. Zísal som na neho s vtákom v hube, ktorého som si nedovolil vytiahnuť, ako vyoraná myš. Zadíval sa mi rovno do očí a bolo vidieť, že je spokojný, aj keď nepohol ani brvou. Oči ho prezradili. Odtlačil mi hlavu.

„Otvor papuľu!“ prikázal mi, len čo z nej vtáka vytiahol. Poslušne som otvoril ústa najviac, ako som vedel, a vyplazil na neho jazyk až po bradu. „Kto ti dovolil to semeno zožrať?“ opýtal sa prísne a jeho rysy ešte viac zdrsneli. Zavrel som ústa a sklopil zrak. Vlepil mi facku. „Kto ti dovolil to semeno zožrať, sa pýtam,“ zvýšil hlas a vlepil mi facku z druhej strany. Vedel som, že je zle a že má chuť ma tu teraz poriadne zdeptať.

„Nikto, pane!“ povedal som ticho. Vlepil mi ďalšiu.

„Nič nepočujem!“

„Pane, nikto, pane!“ povedal som najhlasnejšie, ako som vtedy len vedel.

„Máš pocit, že si môžeš robiť, čo chceš, bez toho aby si dostal k tomu rozkaz, alebo povolenie?“ Postupne zvyšoval intenzitu zvuku, no ešte po mne nekričal, len každé slovo pomaly zdôrazňoval, čo pôsobilo ešte strašidelnejšie.

„Pane, nie pane, prepáčte pane, už sa to nikdy nestane pane.“ Snažil som sa hovoriť rázne, no veľmi mi to nešlo, lebo mi od strachu preskakoval hlas. Vylepil mi hneď dve z oboch strán. Nahol sa ku mne tak, že naše čelá boli asi centimeter od seba a naše nosy sa takmer dotýkali. Cítil som na tvári jeho dych, ja som sa snažil nedýchať, aby mu môj dych na jeho tvári nepôsobil nepríjemne a nerozzúrilo ho ešte viac.

„Nikdy viac sa mi za nič neospravedlňuj bastard!“ cedil cez zuby. „Otrok sa neospravedlňuje, otrok...“

„Otrok žiada o spravodlivý trest,“ dokončil som rýchlo vetu, aby som ho aspoň trochu ukľudnil tým, že sa snažím, keď už nič. „Pane, žiadam o spravodlivý trest, pane, pretože som pochybil a som nevychovaný, pane, čo mi pomôže byť lepším a potrebným a vycvičeným otrokom, pane!“ Vysúkal som zo seba takúto nejakú vetu, aby tento rozhovor čo najrýchlejšie skončil. Klepal som sa, srdce mi

bilo ako prepelici, díval som sa pred seba do blba, aby som sa vyhol tomu jeho pohľadu. Chvíľu sa ani nepohol, vychutnával si môj strach, no nakoniec súhlasne, spokojne pokýval, hlavou.

„Dones si trstenicu," vyniesol konečne víťazoslávne ortieľ a oprel sa o operadlo. Rýchlo som vstal, pribehol k skrini, na ktorej mal tých trsteníc niekoľko. Zobral som tú najhrubšiu, nech tam nemusím chodiť stokrát a vrátil sa hneď späť. Na jeho pokyn som odtiahol stôl na bok, kľakol si pred neho, vystrel pred seba ruky a na dlaniach držal obávanú trstenicu.

„Pane, nech sa páči, pane!" odrapkál som naučenú vetu a sklopil zrak k zemi. Igor si zapálil cigaretu, díval sa na mňa, pomaly si vychutnával každý šluk a usmieval sa. Keď nijako inak, tak aspoň v duchu určite. Postavil sa, pristúpil ku mne.

„Otvor hubu a vyplaz jazyk bastard!" Prikázal mi a ja som to hneď urobil. „Ani sa nepohni!" povedal hrozivo a potiahol nosom chriachla až niekde z päty, nahol sa ku mne a vypľul mi ho do otvorenej huby, až mi stekal po jazyku. Potiahol si ešte raz z cigarety a priblížil sa s tým špakom k mojej tvári. Chytila ma panika, prosbne som na neho dvihol oči, no on len dvihol prísne obočie, tak som vedel, že keby som sa pohol, tak to neprežijem. Zavrel som oči, ako keby tým, že zmiznutím Igora z môjho pohľadu, zmiznem aj ja zo zemegule, a on zahasil špak na mojom jazyku. Na moje veľké prekvapenie, alebo skôr zdesenie to vôbec nepálilo, ako som si predstavoval. Špak sa zahasil na jeho sline na mojom jazyku skôr, ako ma stihol popáliť. Ale ty to určite doma neskúšaj. Usmial sa a hodil mi špak do otvorenej tlamy.

„Zožer to!" znel ďalší jeho príkaz a sadol si späť na stoličku. Rýchlo som zavrel ústa, pozbieral jazykom všetky sliny a rýchlo som ťažko prehltol. V hlave sa mi vybavili všetky články o nebezpečenstve tabaku, ako sa ním, kde kto otrávil, ako sa ním robia postreky proti škodcom, aký je to prudký jed, no bolo mi to jedno, nech tu zdochnem a budem mať konečne pokoj, no zase mi stúpol tep a už som cítil, ako ten tabak účinkuje, dostáva sa mi zo žalúdka do krvi a o chvíľu ma to zabije. Otvoril som ústa a vyplazil jazyk ku kontrole, že som úlohu splnil a naozaj ten špak zjedol. Igor sa usmial.

„Dobrý popolník," skonštatoval, „neboj, nezdochneš z toho." Nemôžem povedať, že by ma tým svojím vyjadrením presvedčil o pravdivosti toho výroku. Presvedčil ma, až keď po chvíli dodal: „Škoda." Tak to som vedel, že sa mi určite nič nestane.

Konečne sme sa dostali k tomu výprasku. Hlavu som si musel dať na zem, medzi jeho nohy a ruky vystrieť pred seba pod stoličku. Stehná a lýtka museli zovierať pravý uhol, aby bol zadok riadne vystrčený. Nesmel som sa ani pohnúť, inak by som dostal odznova. Po každej rane som musel hlásiť poradie rany, poďakovať a koľko rán ešte ostáva do konca trestu, ako keby si to nevedel spočítať sám.

Po ukončení poďakovať za trest, teda výchovnú lekciu, a vysvetliť, ako mi to pomohlo byť lepším. Začali sme samozrejme nulou.

„Nula, pane, ďakujem, pane, ostáva dvadsaťpäť, pane. Pri desiatej rane som mal slzy na krajíčku a pri pätnástej mi už tiekli. Igor sa nijako neponáhľal, striedal moje polky pravidelne, aby som si to užil.

„Škoda každej rany, čo padne vedľa, a škoda rany, ktorá padne na to isté miesto, ako tá predošlá, pretože to miesto je už bolesťou otupené a nemá to ten správny výchovný efekt." Naozaj ho to tentoraz veľmi bavilo, pretože si to užíval a mlel tieto a podobné sračky stále dookola. Mne bolo v podstate jedno, čo hovorí, tá riť bola moja a nijako to neovplyvňovalo zážitok z bolesti. Musel som sa sústrediť na počítanie, aby som sa nedajbože nepomýlil, lebo by som si vykoledoval repete. Igor by si mohol z toľkej námahy presiliť ruku a pár dní by nemohol ordinovať, čo by nás všetkých určite nevýslovne mrzelo. Určite. Konečne sme sa dobojovali do víťazného konca. Zadok mi horel, akoby som si sadol na dvojplatničku. Trocha som bol na Igora nasratý. Bol som presvedčený, že som ho vyfajčil excelentne a on so mnou takto vyjebal, no ale čo už, on je šéf. Iniciatívny blbec je horší ako triezvy nepriateľ, ako hovoril môj dedo. Odteraz budem robiť len to, čo mi povie, a nebudem sa predvádzať, dušoval som sa.

„Vyvetraj po sebe a vypadni, ty smrad!" precedil Igor cez zuby a zvalil sa na posteľ. Urazene som otvoril okno a išiel sa obliecť. „Stôl!" pripomenul unudene, založil si ruky za hlavu a díval sa do stropu. Vrátil som sa teda dať stôl na miesto. Keby som bol čajník, tak už pískam. Znovu som sa vrátil k svojim veciam, že sa oblečiem, no len čo som sa zohol po trenky, z postele sa ozvalo. „Ďakovať budem ja?!" Vstal som teda, prešiel k jeho posteli, kľakol si, pobožkal ho na každú topánku.

„Ďakujem, pane, že mi venujete váš drahocenný čas," vyšlo zo mňa stroho, ale najradšej by som to na neho z plného hrdla zakričal.

„Zmizni," znela odpoveď. Postavil som sa, zodvihol veci pod pazuchu a nahý vyšiel na chodbu. Obliekol som sa tam. Ak by som mohol, tak tam tresnem tými dverami, že vypadnú z pántov. No neviem, čo som čakal. Karafiáty?

Chalani na mňa nečakali, obehli aj kuchyňu, aj bufet sami. Filip bol spokojný, ako sa mu darí v kšefte. Nakazil s tým Adama aj Tomáša.

„Pozdravuje ťa Lujza," zahlásil posmešne a hrkal pri tom krabicou od topánok, v ktorej boli peniaze. Mali sme už päť tisíc, teraz bolo len potrebné dať ich do obehu, ako mi vysvetlil. Adam preto zaviedol zošit, kde zapisoval všetky obchody. To, čo predal, komu, za koľko a s akým ziskom, a tiež od koho čo

kúpil, a s akým ziskom to zase predal. V obehu bolo všetko od gombíkov až po alkohol. Tiež, komu čo a za koľko požičal. Proti tomu som protestoval, nechcel som, aby tu z nás boli úžerníci, ale Filip ma presviedčal, že dvadsať percent nie je veľa, že iní požičiavajú až za päťdesiat percent týždenne, čo už úžera určite bola. Nechápal som, aký je v tom rozdiel, a začínal som pochybovať, či toto ešte chcem. Tomáš zapisoval stávky na náš zápas. Zatiaľ bol kurz 1:9, že vyhrám nad Kamilom. Netušil som, k čomu je to dobré a ako chce na tom zarobiť, keď my zápasit' nebudeme, no Filip ma ubezpečoval, nech sa nestarám, že všetko dobre dopadne a že vie, čo robí, nech to nechám na neho, no začal som pochybovať aj o tom, či to naozaj vie.

Po večierke nás Filip zvolal na povalu. Bol nadšený a len tak žiaril. Úplne mu jeblo. Hovoril o tom, ako sa nám už od teraz bude dariť a aký budeme králi. Nejak sa mi strácal ten prvotný zmysel, prečo sme to vlastne začali robiť. Podľa mňa sme boli akurát v poriadnej riti, nechcelo sa mi kšeftovať s proviantom s tým, že pred každou zásielkou budem žrať v odpadkári z podlahy. Moju námietku nikto neakceptoval a všetci sa len tomu smiali. Nereflektovali na žiadnu moju námietku. Kamil ma len hladkal, aby som sa ukludnil. Bozkával ma a tisol sa ku mne. Šepkal mi do ucha, aby som sa nebál, že všetko dobre dopadne, že ma miluje. Nakoniec som rezignoval.

„Nech veselo si rastie tráva, na tej ceste rovnej, čo do pekla ňou treba ísť,“ zahlásil Filip a vytiahol pollitrovku rumu niekde zo špáry v tme. „No zbohom,“ skonštatoval, keď to Adam rozliat do plastových pohárikov.

„To sa dnes bude dobre spať,“ potešil sa Tomáš a radostne privoňal.

„Tak na nás!“ zdvihol pohárik Kamil, zadíval sa mi s úsmevom do očí a pobožkal ma na ústa.

„Tak na nás!“ zopakovali chalani jednohlasne. Rum nesklamal. Hrial. Bolo mi teplo, potreboval som na vzduch. Malými dvierkami na konci strechy som sa dostal na rovnú asfaltovú plochu medzi dvoma šikmými strechami. Nebolo na nej nič, len kovový stĺp s obrovským reflektorom, jedným z tých, ktorý osvetľoval areál. Vyzliekol som si tričko a ľahol si do tmy za svetelný kužeľ, ktorý reflektor vytváral, a díval sa na mračno nočných motýľov, ktoré narážali do skla, túžiac po svetle. Kamil prišiel za mnou, ľahol si vedľa mňa a díval sa so mnou.

„Bojím sa, že sme len také motýle, ktoré túžia po svetle, Kamil,“ zašepkal som a z kútikov očí mi vytekali slzy. Kamil sa ku mne otočil, pohladil ma po tvári a pobožkal ma. Voňal terpentínom a farbu mal ešte aj vo vlasoch. Usmieval sa a díval sa na mňa, prstom prechádzal po mojom obočí, nose, ústach a brade a zastavil sa na krku. Priložil pery k mojej jamke pod kľúčnou kosťou a začal ma bozkávať. „Chcem, aby si ma ošukal,“ povedal som ticho. Kamil sa zarazil. „Ošukaj ma prosím, ošukaj ma tak, ako keby to malo

byť posledný krát." Kamil vzdychol, priložil svoje pery k mojím a strčil mi do úst jazyk. Chcel som, aby zo mňa tým bozkom všetko vysal, aby neostalo nič, len ohlušujúce ticho ako po výstrele. Ležal na mne, jednou rukou sa mi hrabal vo vlasoch a druhou ma hladil po tele. Pomaly stiahol trenírky najprv sebe a potom nežne mne. Hladil som ho po chrbte a po tom jeho zamatovom zadku. Mal zavreté oči, ale ja som svoje nezatváral, chcel som si túto chvíľu zapamätať do najmenšieho detailu. Roztiahol som, skrčil nohy a chytil som sa za členky. Bol pripravený. Dvihol sa, chytil ma pod kolenami a priložil ústa k môjmu oku rozkoše. Nežne ma lízal, až som stonal, a postupne sa dostával jazykom čoraz hlbšie.

„Môžem?“ nespelo sa opýtal. Prikývol som. Snažil sa dýchať pomaly, aby som sa čo najviac uvoľnil. Pevne sa oprel o ruky, díval sa mi do očí, jemne zatlačil a čakal moju reakciu. Znova som prikývol. Zatlačil viac a ja som cítil, ako sa povoľujem a on vniká stále hlbšie. Vošiel do mňa celý a zastal. Cítil som, že sa otváram ako tulipán. Znova som prikývol. Kamil začal pomaly vyťahovať. Bolo to príjemné. Už som sa mu mohol oddať. Pomaly zasúval a vyťahoval, občas sa naklonil, aby sa naše ústa spojili bozkom, privieral oči rozkošou a chytil ten správny rytmus. Po tvári mu stekal pot. Dal som si členky na jeho plecia a hladil ho, kde som dočiahol. Bolo to príjemné dotýkať sa jeho pokožky. Motýle udierali krídlami o sklo reflektora a strácali z nich vzácne šupinky v podobe zlatistého prachu, ktorý dopadal na nás a lepil sa na naše vlhké telá. Možno preto som mal pocit, že sa vznášame a odlietame spolu niekde ďaleko, čo najďalej odtiaľto. Kamil začal zrýchľovať, prudko a rýchlo dýchal, zrazu ma krčovitou chytil za hlavu, pritisol pery k mojím, pár prudkých záchvevov, pár tichých stonov a naplnil ma až po okraj svojou sladkou šťavou. Spustil som nohy z jeho pliec a prekřížil ich na jeho zadku.

„Už ťa nikdy nepustím, ostaneš vo mne navždy," šepol som. Kamil ma znova pobozkal túžobným dlhým bozkom a ľahol si na mňa. Hodnú chvíľu sme tak ležali, kým sme si uvedomili, že z dierok na nás zízajú tri vyškerené hlavy.

„No už som si myslel, že tu budeme do rána," zašeptil Adam a smial sa.

„My, že v zúfalstve skočili zo strechy, a oni sa tu jebú," doplnil ho Tomáš.

„No podťe, vy trtkoši, treba ísť spať," neodpustil si Filip. Veľmi ich to bavilo.

Schádzali sme opatrne schodiskom, poučení z včerajšieho večera. Potichu sme sa vkradli do chodby a popri stene sme prechádzali k dverám našej izby. Vzduch bol čistý. Z ničoho nič sa dvere rozleteli, vybehol z nich Samo. Zastavil sa, keď nás zbadal, v tvári sa mu dala čítať zlomyseľnosť a nadšenie.

„Už sú tu, tí hajzli!" zakričal do prázdnej chodby

